

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců: a) X
 bytem X

 b) X
 bytem X

oba zastoupeni advokátem JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem
sídlem Lidická 405/3, 466 01 Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: X
 sídlem X

za účasti: I) X
 sídlem X

 II) X
 sídlem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2019, sp. zn. X, č. j. X,

takto:

I. Žaloba žalobkyně a) proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne

12. 4. 2019, sp. zn. X ,č. j. X, se odmítá.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žalobkyně a).
- III. Žaloba žalobce b) proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 12. 4. 2019, sp. zn. X č. j. X, se zamítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žalobce b).
- V. Osobám na řízení zúčastněným se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Podanou žalobou se žalobci domáhají přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce b) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Desná, stavebního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 11. 2018, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), žalobcům nařízeno odstranění stavby panelového mostku, který slouží pro připojení pozemku p. č. X (způsob využití jiná plocha, druh pozemku ostatní plocha, ve vlastnictví žalobců) přes vodní tok na pozemku p. č. X k pozemku p. č. X (způsob využití ostatní komunikace, ve vlastnictví X) v katastrálním území X, obec X (dále jen „sporná stavba mostku“), a uloženy podmínky pro odstraňování stavby.
2. Nosná konstrukce sporné stavby mostku realizované v roce 2011 je tvořena železobetonovými panely v šíři 4 m, na kterých je monolitickou technologií provedena roznášecí vrstva z betonu prostého. Roznášecí vrstva zároveň tvoří vrchní vrstvu mostku, díky čemuž je umožněn příjezd z okolních pozemků na mostek v jedné rovině.

II. Žaloba

3. V prvním žalobním bodu žalobci namítali, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, které se týkaly otázky dobré víry, nezbytné cesty a soukromoprávní povahy mostku coby přestavku ve smyslu § 1087 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k tvrzené soukromoprávní povaze mostku jako přestavku nevyjádřil, otázkou veřejného zájmu se zabýval okrajově a toliko zopakoval úvahu o nutnosti vydání veřejnoprávního oprávnění a zaběhnuté praxi odstraňování staveb. V tomto postupu žalovaného žalobci spatřovali zkrácení na svých procesních právech zakládající nezákonnost napadeného rozhodnutí.
4. Dle žalobců je napadené rozhodnutí nezákonné i pro rozpor s hmotným právem. Žalobci uvedli, že sporná stavba mostku byla postavena v roce 2011 a od té doby fungovala jako veřejná komunikace a zvyšovala přístupnost obtížně dostupného pozemku na druhé straně řeky. Jednalo se o obecně prospěšnou stavbu užívanou již 6 let, bez ohledu na to že byla využívána převážně žalobci. Žalobci tvrdili, že žalovaný měl v napadeném rozhodnutí zvážit dopad prvostupňového rozhodnutí na veřejný zájem a prospěch celé obce, když X v důsledku prvostupňového rozhodnutí přijde o most přes řeku a žalobci budou zbytečně finančně zatíženi povinnostmi odstranit spornou stavbu mostku.

5. Žalobci dále tvrdili, že vzhledem k tomu, že sporná stavba mostku v jejich vlastnictví zasahovala svou malou částí na pozemek p. č. X v k. ú. X ve vlastnictví X, byly naplněny podmínky aplikace § 1087 o. z., a bylo proto třeba posoudit dobrou víru žalobců. Žalobci poukazovali na to, že jejich dobrá víra byla patrná z jejich vůle spornou stavbou mostku zastavěný pozemek od vlastníka Města Desná odkoupit či si jej pronajmout. Dle žalobců byly splněny všechny podmínky pro vznik přestavku podle ustanovení § 1087 o. z., které je kogentní a působí *erga omnes* podle § 976 a § 978 o. z. Vlastnické právo k zastavěné části pozemku p. č. X v k. ú. X ve vlastnictví Města Desná by pak žalobci nabyli již provedením sporné stavby mostku bez potřeby konstitutivního rozhodnutí soudu. Žalovaný však v rozporu se zásadou materiální pravdy dobrou víru žalobců vůbec nezkoumal.
6. Závěrem žalobci uvedli, že sporná stavba mostku má v části zatěžující sousední pozemek také povahu nezbytné cesty podle § 1029 o. z. Vzhledem k omezeným možnostem překročit řeku a spojit se s veřejnou cestou mají žalobci právo žádat, aby jim Město Desná za náhradu povolilo nezbytnou cestu přes svůj pozemek v části, která není zastavěna spornou stavbou mostku.
7. Ze všech uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že žalobci jakožto vlastníci nepovolené stavby nesplnili podmínky stavebního zákona pro udělení dodatečného povolení stavby, dodatečné povolení stavby proto nemohlo být vydáno a stavební úřad neměl jinou možnost, než vydat rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Právní úprava řízení o odstranění stavby nedává stavebnímu úřadu možnost posuzovat veřejnou prospěšnost stavby, její vhodnost či ekonomickou výhodnost.
9. K argumentaci žalobců dobrou vírou žalovaný uvedl, že byl oprávněn posuzovat dobrou víru pouze v intencích předpisů správního práva. Dobrá víra nehraje roli tam, kde někdo konal něco bez potřebného veřejnoprávního oprávnění. K žádnému veřejnoprávnímu oprávnění žalobci svou dobrou víru nevztahovali. Dle žalovaného stavebník nepovolené stavby nemůže být zásadně v dobré víře a nemůže si z toho titulu dělat jakékoliv nároky na zachování nepovolené stavby.
10. Posouzení, zda se v projednávané věci jednalo o přestavek, nebylo předmětem napadeného rozhodnutí a náleží do pravomoci civilního soudu, nikoliv stavebního úřadu. S ohledem na nezávislost uplatňování veřejného a soukromého práva byla otázka přestavku paralelní k otázkám řešeným stavebním zákonem a vzájemně spolu nesouvisely. Byla-li vlastníkem pozemku, na němž byla část stavby mostku realizována, osoba odlišná od stavebníka, měl stavebník povinnost doložit její souhlas s provedením stavby podle § 184a stavebního zákona. Žalovaný nesdílel názor žalobců, že k nabytí vlastnictví části pozemku zastavěného přestavkem dochází již jeho samotnou realizací.
11. Závěrem žalovaný upozornil, že nebylo povinností správních orgánů reagovat na každou námitku žalobců, ale vydat rozhodnutí v souladu se zákonem. Podle žalovaného žalobci v odvolacím řízení obdobně jako v žalobě nevznesli žádné relevantní námitky a jejich argumentace směřovala mimo důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno.
12. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Zjištění ze správního spisu

13. Soud ověřil ze spisu tyto skutečnosti relevantní pro projednávanou věc:
14. Oznámením ze dne 9. 10. 2013 zahájil správní orgán I. stupně s žalobci řízení o nařízení odstranění sporné stavby mostku. Současně je vyzval, aby v případě, že mají zájem o dodatečné povolení sporné stavby mostku, podali žádost o dodatečné povolení stavby, uložil jim k tomu lhůtu a řízení o nařízení odstranění stavby přerušil.
15. Žádostí ze dne 11. 7. 2014 žalobci požádali o dodatečné povolení sporné stavby mostku. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 4. 2016 žádost zamítnul s odůvodněním, že žalobci ve stanovené lhůtě neprokázali, že mají vlastnické nebo jiné právo k části pozemku p. č. X
v k. ú. Desná II, které by jim umožňovalo spornou stavbu mostku na části uvedeného pozemku realizovat, a zároveň příslušné orgány Města Desná neschválily prodej ani pronájem předmětného pozemku žalobcům. Toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2016 a nabylo právní moci dne 5. 8. 2016.
16. Správní orgán I. stupně pokračoval dále v řízení o nařízení odstranění stavby a postupně vydal třikrát rozhodnutí o nařízení odstranění sporné stavby mostku, které bylo pokaždé zrušeno žalovaným a vráceno k novému projednání. Dne 15. 11. 2018 bylo správním orgánem I. stupně počtvrté rozhodnuto o nařízení odstranění sporné stavby mostku a byly uloženy podmínky jejího odstranění. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žádost žalobců o dodatečné povolení sporné stavby mostku byla v minulosti pravomocně zamítnuta a od té doby nenastaly žádné nové skutečnosti. Ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí žalobci nezískali vlastnické ani jiné právo k realizaci sporné stavby mostku na části pozemku p. č. X v k. ú. X. Správnímu orgánu I. stupně proto nezbylo, než nařídit odstranění stavby. Žalobce b) se proti prvostupňovému rozhodnutí podáním ze dne 24. 11. 2018 odvolal, odvolací námitky se shodovaly s žalobními námitkami.
17. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2019 odvolání žalobce b) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že obecně platí, že každý stavebník potřebuje k zahájení stavby soukromoprávní titul k pozemku, na kterém zamýšlí stavět, a zároveň veřejnoprávní oprávnění podle stavebního zákona. V řízení bylo nesporné, že sporná stavba mostu, realizovaná v roce 2011, vyžadovala vedle územního rozhodnutí o umístění stavby také stavební povolení, přičemž ani jedno nebylo v době zahájení stavby vydáno, proto se jednalo o nepovolenou stavbu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Žádost o dodatečné povolení sporné stavby mostku byla pravomocně zamítnuta a žalobce b) ke dni vydání napadeného rozhodnutí nedoložil potřebný souhlas Města Desná jako vlastníka pozemku zastavěného spornou stavbou mostku s ponecháním stavby na jeho pozemku a ani takovou námitku v odvolání nevznesl. V takové situaci nebylo možné ponechávat nepovolenou stavbu dále v území a správní orgán I. stupně musel dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídit její odstranění.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení ve vztahu k žalobkyni a), přičemž dospěl k závěru, že ve vztahu k žalobkyni a) není možné o žalobě věcně jednat, a že v tomto rozsahu je třeba ji odmítnout. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce b) podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným

rozhodnutím, zatímco žalobkyně a) se proti prvostupňovému rozhodnutí neodvolala. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně a) podala žalobu proti rozhodnutí za procesní situace, kdy sama nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem [§ 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soudu proto nezbylo než žalobu ve vztahu k žalobkyni a) z tohoto důvodu odmítnout jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

19. Dále se krajský soud zabýval splněním podmínek řízení ve vztahu k žalobci b). Soud při studiu spisu dospěl k závěru, že žalovaný nedoručil v souladu s § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), napadené rozhodnutí žalobci b), proto žalovanému usnesením ze dne 8. 6. 2020, č. j. 59 A 42/2019-31, uložil doplnit spis o doklad o doručení napadeného rozhodnutí žalobci b). Žalovaný doložil, že napadené rozhodnutí bylo žalobci b) doručeno dne 3. 7. 2020.
20. Krajský soud poté přezkoumal ve vztahu k žalobci b) napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. Krajský soud shledal, že ve vztahu k žalobci b) žaloba není důvodná.
21. Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci nařízení odstranění tzv. „černé“ stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení *„stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“* Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona platí, že *„stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. [...] V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; [...]“* Ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona pak stanoví podmínky, za nichž lze stavbu uvedenou v § 129 odstavci 1 písm. b) citovaného zákona dodatečně povolit, a dodává: *„Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.“*
22. Rozdíl mezi řízením o odstranění stavby a řízením o dodatečném povolení popsal Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 8 As 127/2016 - 56, v němž uvedl: *„Přes vzájemnou spojitost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby se jedná o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem. Účelem řízení o odstranění stavby je uvedení do souladu právního a skutečného stavu, a to nařízením odstranění nepovolené stavby. Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení protiprávního stavu, spočívajícího v absenci zákonem vyžadovaného rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. Liší se také podmínky, jejichž splnění zkoumá stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o jejím odstranění. V prvním případě jde o kumulativní splnění podmínek § 129 odst. 2 a 3 stavebního*

zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním.“ V rámci rozhodnutí o nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je tedy pro stavební úřad rozhodující, zda existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že stavba nebyla dodatečně povolena. Stavební zákon nepřipouští možnost správního uvážení.

23. V řízení o odstranění stavby stavební úřad pouze posuzuje, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena. V tomto směru lze také posuzovat relevantnost žalobcem b) uplatňovaných námitek; mimo tento rámec se proto ocitají námitky, které mohl žalobce b) uplatňovat pouze v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli však již proti rozhodnutí o odstranění stavby. V projednávané věci je zjevné, že sporná stavba mostku byla postavena bez nutného územního souhlasu a stavebního povolení; rozhodnutím ze dne 11. 4. 2016 stavební úřad žádost o dodatečné povolení sporné stavby mostku zamítl.
24. K uplatněnému žalobnímu bodu, který se týká nereflektování odvolacích důvodů, soud uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námítce a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje žalovaný názor odlišný od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami žalobce vždy minimálně *implicitě* vypořádá. Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, přezkoumatelné, řádně odůvodněné.
25. Žalovaný nebyl povinen zabývat se námitkou, zda žalobce b) mohl nabýt vlastnické právo k části pozemku p. č. X v k. ú. X, ve vlastnictví Města Desná, na jehož části je postavena malá část sporné stavby mostku, dle § 1087 o. z. Stavební úřad v řízení o odstranění stavby již vlastnické či jiné právo stavebníka k pozemkům, na nichž je stavba postavena nezkoumá. Ze stejného důvodu žalovaný v rámci přezkumu rozhodnutí o nařízení odstranění stavby neměl důvod ani prostor vážit dopad prvostupňového rozhodnutí na veřejný zájem a prospěch celé obce či zabývat se otázkou, zda stavba mostku má v části zatěžující sousední pozemek povahu nezbytné cesty podle § 1029 o. z. Tyto námitky mohl žalobce b) uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby.
26. Ani námitka, že nebyla chráněna práva nabytá v dobré víře, není důvodná. Zásada šetření práv nabytých v dobré víře obsažená v § 2 odst. 3 správního řádu je určena pro práva nabytá v dobré víře vzniklá na základě správních rozhodnutí; souvisí s principem presumpce správnosti veřejnoprávních aktů, což obecně znamená, že veřejnoprávní akt je od okamžiku, kdy je vydán, pokládán za formálně i obsahově správný, tedy bezvadný, a to až do okamžiku, než je zákonem stanoveným způsobem rozhodnuto, že tomu tak není. Jak již bylo uvedeno, práva nabytá v dobré víře vznikají na základě správních rozhodnutí, tj. aktů vydávaných podle správního řádu. Lze tak uzavřít, že uvedená zásada nesvědčí tomu, kdo postaví stavbu bez příslušného povolení. Žalobce b) žádný správní akt, z něhož by bylo možno dovodit legitimitu jeho konání, nepředložil.

27. Žalobce b) si od počátku musel být vědom, že spornou stavbu mostku realizoval bez příslušného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, musí být proto připraven nést i následky takové situace. Soud tedy uzavírá tím, že postupu žalovaného nelze nic vytknout.

VI. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na shora uvedené soud žalobu ve vztahu k žalobkyni a) odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. a ve vztahu k žalobci b) jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Věcně o podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce b) i žalovaného. Soud neprováděl důkaz obsahem správního spisu, jak navrhoval žalobce b), protože obsahem správního spisu soud ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
30. O náhradě nákladů řízení v případě žaloby žalobkyně a) soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě žalobce b) se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
32. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však krajský soud osobám zúčastněným na řízení splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady, neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. září 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu